

Sergiu Ciocârlan

ROMÂNIA FURATĂ

Sergiu Ciocârlan

ROMÂNIA FURATĂ

*Raportul comisarului
european Samuel Scheib*

Carte tipărită cu binecuvântarea

Înaltpreasfințitului Arhiepiscop

JUSTINIAN CHIRA

al Episcopiei Maramureșului și Sătmarului

EDITURA EGYMENITA

2019

Cuprins

Prefață	9
Capitolul 1. Un uluitor proiect: Conectorul din Bruxelles, construcția multifuncțională care fluidizează traficul a milioane de pasageri anual	17
Capitolul 2. Personalul care întârzie nejustificat. Un pachet de la București. „Pasărea cu lumină în plisc”	27
Capitolul 3. Cossette meditează: Hristos este zborul cel mai înalt. Consensul societăților moderne determină gânduri, fapte, conștiințe	43
Capitolul 4. Discuția din tren. Icoana chipului lui Hristos din noi fiind limpede, în ea se vor vedea și ceilalți	51
Capitolul 5. Cum o carte poate fi un adevărat ghid într-o lume falsificată de atâtea suprapuneri ideologice	55
Capitolul 6. Prima zi a Festivalului Literaturii din Balcani. Cei 14 vizitează Fabrica de zahăr, Uzina	

Progresul și Laminorul: Discuția primarului cu diplomații europeni	67
--	----

Capitolul 7. Leprozeria din Dobrogea. „Dacă Hristos a luat lumea bolnavă, urâtă și a pus-o în inima Sa, atunci primește și tu în Hristos Cel din inima ta pe cel deznădăjduit!”	77
--	----

Capitolul 8. Deschiderea evenimentului cultural. Alocuțiunea primarului și cuvântul profesorului N.	83
---	----

Capitolul 9. O întâlnire obișnuită între colegi de muncă, după terminarea programului, în magazia Combinatului Chimic	93
--	----

Capitolul 10. Încă un exercițiu de renunțare la sine. Istoria celor trei morți ai orașului pe care nu are cine să-i îngroape	105
---	-----

Capitolul 11. Un telefon la București. Nebuna de Geta devine incomodă și trebuie „internată” imediat	111
---	-----

Capitolul 12. A doua zi de Festival. Recitalul de poezie. Marginalii la ceea ce trebuie să fie poezia într-o societate care are absolută nevoie de ea	119
--	-----

Capitolul 13. Părintele P. este invitat la o agapă a credincioșilor parohiei. Temele actualității dezbătute pe un ton sincer, nefățarnic	127
---	-----

Capitolul 14. Disciplina absolută din fișele lui Scheib. Raportul în stadiul de eboșă concentrează un întreg program de destabilizare națională	137
--	-----

Capitolul 15. A treia zi de Festival. Conferința „Moduri de receptare a literaturii române” susținută de un harismatic profesor universitar	141
--	-----

Capitolul 16. Discursul memorabil al Getei în centrul vechi al orașului, lângă statuia împăratului Traian, atrage auditoriul	165
---	-----

Capitolul 17. Cerșetorul desprins parcă dintr-un roman al lui Dickens. Cateheza din seara de duminică din Biserica Sfântul Ierarh Nicolae	171
--	-----

Capitolul 18. Carasul și curcanii: cei doi poli ai cugetului lui Stamate. Bucuria întâlnirii cu tovarășul Șaibă, una din rarele bucurii pe care le poate avea muncitorul român	187
---	-----

Capitolul 19. Ultima lectură. Microvolumul care-i produce lui Scheib o satisfacție echivalentă cu cea a unui scriitor care dă o operă valoroasă	191
--	-----

Capitolul 20. Cosette și Iancu. Iubirea de Hristos și iubirea de țară nu sunt două iubiri diferite: doar iubindu-L pe Hristos îți iubești cu adevărat țara ...	215
---	-----

Epilog	219
---------------------	-----

Părerile primilor cititori	222
---	-----

Capitolul 1

Un uluitor proiect: Conectorul din Bruxelles, construcția multifuncțională care fluidizează traficul a milioane de pasageri anual

– Pașaportul dumneavoastră, s’il vous plaît! solicită ofițerul de la ghișeu, zâmbind publicitar.

– Nu-i nevoie de el! rosti, cât se poate de firesc, unul dintre ei.

– Nu aveți pașaport? se alarmă imediat ofițerul, gata să pună mâna pe telefon.

– E costisitor. Too expensive! De fapt întreaga lume veche is too expensive! Cine să o mai suporte astfel?

Ofițerul privi uluit la diplomatul care trecuse de poarta electronică și acum îi făcea semn să privească în computer. I se părea magie. Toate datele apăreau acolo în mod real. Verifică o dată și încă o dată și iarăși... Crezuse că un asemenea sistem informatic permitea semnalarea unor obiecte din fier, a armelor etc., în niciun caz scanarea corporală în detaliu, așa cum vedea pe ecranul lat al computerului.

– Totul e în regulă! exclamă el, după ce verifică pe fiecare în parte.

Respect pentru... - Există minți luminate care proiectează o minunată lume nouă, accesibilă fiecăruia dintre noi. Nu mai e nevoie de atâta hârțogăraie. Time is money!

- Ok! Sunt absolut de acord! spuse ofițerul, marcat de ce i se întâmplase (o adevărată revelație, gândea). Deci, fără documente...

- Eu însumi sunt documentul! replică sentențios diplomatul.

Echipa diplomaților europeni trecu de check-in și se îndreptă direct către poarta de îmbarcare, atrăgând privirile pasagerilor de diverse categorii ce-și așteptau cursa sau roiau pur și simplu prin zona comercială a noului Conector. Nu croiala impecabilă a costumelor și nici acel rulaj impresionant al servietelor, mapelor și minigenților de mână stârnea atenția celor din jur, ci mai degrabă o atmosferă care se concentra ca o pălărie electronică invizibilă pe un chip general, fără trăsături. Pe om îl vezi și îl recunoști după ceea ce are distinctiv, după privire, tăietura buzelor, pomeți, așezarea părului, gesturi, ticuri, deprinderi. Acest grup diplomatic sugera o anomalie prin modul în care elida individualitatea, deoarece oricât ar fi încercat careva aflat în trecere prin structurile intermediare ale aeroportului din Bruxelles să rețină trăsături individuale, nu reușea și de aceea privirea aluneca de pe un chip pe altul într-o continuă și frenetică intenție de a căuta, obosind și nedumerind pe observator. O franțuzoaică grasă cu trei copii lângă ea chiar se oprise locului câteva secunde, exclamând în șoaptă: „Quelle horreur!”. Ce văzuse franțuzoaica aceea care sfida prin proporțiile ei mecanica perfectă

a paradelor de modă din capitala țării sale? Probabil indecența acestei etalări de forme uniformizate, create parcă după un prototip, ca un snop de bancnote cu aceeași serie.

De câțiva ani lumea se recunoștea oriunde, pe motivul absolut curios că valorile se nivelau, comportamentele nu mai înregistrau diferențe notabile, nu doar în sensul că o haină purtată la Paris putea fi văzută și în Tokyo și la New York, ci și în aceea că erau împrumutate gesturi, atitudini, manifestări, exprimări, încât devenise aproape imposibil să recunoști originalitatea unui comportament și să-l încadrezi într-un anumit tip cultural. Mijloacele de comunicare se eficientizaseră și orice informație ajungea aproape în același timp în toate colțurile planetei, așa că oamenii erau conectați la același tip de activitate, la aceleași „știri”, la aceleași imagini, participând din fotoliu sau din pat la propria lor viață segmentată în episoade de bucurie sau durere, melancolie, duioșie sau dezamăgire, speranță sau indignare. Cum să distingi în astfel de condiții frontierele unei culturi? Totul se amesteca rapid, ștergându-se identitatea culturală, obținându-se un produs cultural comun nou, din care se înfruptau toți. Se vorbea de multiculturalism, se promovau pe toate canalele ideile care trebuie să conducă la edificarea unei societăți care să corespundă cerințelor epocii. Update.

Se îndreptau către Jetée A. Conectorul era în construcție încă și lucrările fuseseră încredințate Biroului de arhitectură CTHM (Chapman Taylor -

bureau Hapgood MOSS). Era confortabil să fii privit din toate unghiurile de camere video care-ți scanau irisul în timp real. Cei mai mulți nu o știa, dar el știa. Știa multe despre lumea nouă care se construia treptat sub privirile înțepenite și suspicioase ale speciei de oameni care se agățau de valori prăfuite precum libertate, iubire, adevăr, cultură, Dumnezeu. Eradicarea acestor reminiscențe ale gândirii și sensibilității lumii vechi se impunea cu precădere acum, la cumpăna dintre milenii. The Brotherhood. Mințile care aveau să răstoarne ordinea creștină a lumii vechi pentru a impune Novus Ordo Seclorum. Tocmai de aici se mișcă lucrurile prin fire nevăzute. Numai că doar cei puțini văd asta, iar cei mai mulți nu. O turmă de oameni docili, condusă câțiva experți. Aproape robotic își șopti în sine: „I am nothing without the brotherhood!”. Își aduse aminte de Consiliul Suprem la care fusese chemat și unde se spusese răspicat:

– Sunt două direcții pe care trebuie să insistăm. Prima este aceea a redefinirilor și a noilor receptări prin care trebuie să oferim societății actuale opțiuni de desprindere definitivă din plasma lumii vechi. Iar a doua direcție este aceasta: cât timp existăm noi, lumea veche trebuie strânsă într-o insulă și aruncată în pustietatea unui ocean. Noi suntem lumea nouă! Noi trebuie să fim creatorii omului recent! Am ajuns la sfârșitul istoriei și tocmai de aici începem noi să construim!

Panouri publicitare, ecrane cu totul felul de imagini, tomuri întregi de impresii roiau în mintea

sa sclipitoare, în care se investise enorm. Îi veniră în cap (de ce tocmai acum?) instantanee ale copilăriei sale la Zastavna (Buchenland), un orașel cu un amestec de graiuri, de porturi și de credințe care-l uimea. Se vedea intrând în bisericuța de lemn cu acoperiș șindrilit, de-o șchioapă fiind, înconjurat dintr-odată de icoane vechi, sfinți cu priviri aspre, care îl urmăreau peste tot, făcându-l să simtă o sfială adâncă și o mulțumire parcă pentru că exista, deși niciodată nu se gândise la asta, dar acolo, în mijlocul locașului, accesibilitatea gândului la o astfel de realitate de dincolo de ritmul cotidian al cunoașterii îl izbea în centrul ființei sale, pentru că era ființă și aflându-se unde se afla înțelegea că este ființă.

– Aici nu e nimeni? se trezi că întrebase și cuvintele sale răsunaseră aproape melodios în biserica goală. Chiar nu e nimeni?

– Aici e întotdeauna Cineva, îi răspunse un bătrân îmbrăcat într-un veșmânt lung și negru, care ieșise de undeva de după un perete de lemn, pe care erau pictate sumedenie de sfinți. Este El! Și-i arătase un chip blând, așezat în dreapta pe perețele din lemn.

– Cine este El?

– Hristos! Lumina Învierii noastre!

– Nu se poate! Tata mi-a zis că Mesia va veni în curând! Nu se poate să fi venit și noi să nu știm!

– Copile, du-te și întreabă-L singur pe Hristos, că El îți va răspunde. Du-te la El, uită-te în ochii Lui și vezi Adevărul!

Atunci se apropiase de Hristos și-L întrebase toate întrebările și primise la toate răspuns. Era adevărat.

Respect pentru oameni și cărți

Nicăieri nu trăise miracolul acestui gând, nici acasă, nici la locașul fără sfinți la care îl duceau părinții. Îl certaseră ca niciodată pentru faptul că fusese atât de neatent și călcase în biserica creștină a comunității ortodocșilor din orașel. Se spurcase. De ce? Nu înțelegea. Cu cine să vorbească despre ce trăise acolo? Nimeni din familia și comunitatea lor nu era dispus să-l asculte. Acestea erau grozăvii.

– Priviți la cameră! rosti către cei din grupul său, adunându-se imediat dintr-un timp atât de îndepărtat.

Într-o fracțiune de secundă irișii fură scanati și ușile se deschiseră instantaneu, permițând trecerea diplomaților spre avionul care trebuia să decoleze spre București. Poate că și amintirea aceea se actualizase tocmai acum, pentru că avea o destinație asupra căreia se informase de ajuns pentru a înțelege conexiunea. Pășea către o lume cu o socoteală a naibii de încâlcită, însă tocmai pentru aceasta fusese ales el, pentru a rezolva situații excepționale. Ecoul unor avertismente îi răsună limpede în minte:

– Poporul acesta e ușor de dezbinat, însă e greu de convins să meargă pe drumul pe care l-am gândit. Va trebui silit într-un fel. Dar fără eroi! Suntem sătui de martiri și sfinți închipuiți! Trebuie găsită o metodă adecvată care să excludă din start eroismul, martiriul, fiindcă românii au predispoziția de a se sacrifica pentru Dumnezeu lor, pentru țara lor.

El avea toate instrumentele pregătite pentru o execuție lentă. Acesta va fi poporul care nici nu va ști când a fost sugrumat. Își ocupă locul său cu nu-

mărul 13 (dacă românii se tem de ghinion... de ce te temi de aia nu scapi!) în avionul Lufthansa, își puse căștile la urechi și dădu drumul Simfoniei nr. 3 în La minor, op. 56 (Simfonia Scoțiană) a lui Felix Mendelssohn, compozitorul pe care îl aprecia într-atât, încât trecuse în câteva rânduri pe la mormântul său aflat la Dreifaltigkeitsfriedhof din Berlin-Kreuzberg. Nu dură mai mult de zece minute. Îi plăcea îndeosebi partea a patra, Finale guerriero, pentru elanul pe care îl luau instrumentele. În fond și el pornea tot la război, un tip de război programat în cele mai neînsemnate (nimic nu-i neînsemnat!) detalii, iar tonalitățile alegre ale simfoniei îi transmiteau starea necesară pentru a duce totul la bun sfârșit.

Avionul decola. Își prinse centura de siguranță, apoi se uită la ceas. Era 15:45. În două ore și patruzeci de minute avea să aterizeze pe pista aeroportului Otopeni. El Conquistador! Un zâmbet i se iscă pe buze. Pe român îl cheamă Gheorghe sau Ion. Nea Ion. Uncle John. El venea cu o ofertă de nerefuzat la nea Ion.

– Nea Ioane, tu ai un kilogram de aur în curte și ți-l scot eu, iar pentru asta o să primești 60 de grame de aur redevență. E lucru simplu: ceea ce ai nu vinzi, dai în concesiune, e un contract ferm, la noi e multă seriozitate. Și, uitate, dacă mă ajuti să scoatem în 20 de ani, îți dau și de muncă, cu un salariu de 5 grame pe an. De fapt, contribuția mea e minimă. Eu îți pun la dispoziție logistica, aparatele, instrumentele necesare, iar tu faci tot, iar la urmă vei primi o distincție europeană, ca să înțelegi că Europa

nu uita niciodată să-și recompenseze truditorii. Nea Ioane, într-un timp bine definit trebuie să facem curățenie în curtea matală. Ascultă-mă bine! Vom săpa, tu vei săpa!, și ce vei găsi, îmi vei raporta. Eu cam știu ce vei găsi și îți spun de pe-acum ca să știi la ce să te-astepti: vei găsi bolovanul de aur despre care ți-am explicat cum stă treaba. Vei găsi multe alte resurse pe care nu știi să le scoți, dar eu te voi învăța. Ești înapoiat, asta e, nu trebuie să deznădăduiești. Eu pentru asta am venit la tine: pentru a te încuraja. Îți redau speranța, dacă promiți că ești un elev docil și ascuți de profesorul tău care îți vrea binele și numai binele. În fine, vei găsi în acel pământ din curtea casei tale oase. Da, ai auzit bine: oase. Acele oase sunt istoria ta, care vezi limpede că nu te-ajută cu nimic. Un șir nesfârșit de războaie pentru apărarea unui pământ în care îți vor zăcea oasele în cele din urmă. Eu îți vorbesc de pace, nu de război. Vreau ca tu să fii un om care să nu se mai împotrivescă la orice cuvânt, chiar dacă acel cuvânt înseamnă depozitare, delegitimare, desființare. E clar? Nea Ioane, eu tocmai ți-am predat un curs european de toleranță și consider că ești unul dintre absolvenții pe care pot să mă bazez și care are în față tot viitorul plin de promisiuni și strălucire. Un lucru mai am să-ți precizez. Fă bine și aruncă icoana pe care o ții pe perete, fiindcă din cauza ei nu se dărmă peretele casei. E lucru ciudat! Cercetătorii noștri, vreau să spun cei mai titrați, cei din centrele de prestigiu, au găsit o explicație științifică oarecum bizară. Ei susțin că nu peretele ține icoana, deși noi

asta vedem și așa am văzut secole de-a rândul. Cel puțin dinspre vest așa se vede. Deci nu peretele ține icoana, ci icoana ține peretele ăsta blestemat de lut care te apără de tot felul de intemperii. Tu trebuie să dai frumușel icoana jos ca să pice odată șandrama-ua asta, că în Europa nu ai cum să intri cu pământ și paie, ci cu material nou, așa cum îți voi vinde eu la un preț pe care o să-l plătească nepoții și strănepoții tăi, fiindcă tu n-ai să poți niciodată să acoperi cheltuiala pe care o să ți-o pun în cârcă. Cu Dumnezeu din icoana matală nu știu ce voi face... Vorba vine că nu știu... Eu știu tot. Te urmăresc dintotdeauna. Ia uită-te pe ecranul ăsta! Ce vezi? Exact. Ești tu de ieri, de acum o sută de ani, de acum două mii de ani, ești tu, care te trezești dimineață și îți faci cruce și săruți pământul țării tale. Dar dacă icoana nu-i pe perete, la ce să te mai închini? Și dacă pământul nu mai e al tău, la ce să-l săruți? Nea Ioane, uită-te la mine! Cine ești tu? Tu nu ești Ion! Zi după mine: „Eu nu sunt Ion!”. Repetă-ți tot timpul lucrul ăsta, e foarte important. O să scapi de povara injustă a identității naționale. Când ai ezitări, cheamă-mă și eu îți voi aduce aminte lecția. Memoria nu este bună, creează obsesii. Și n-aș vrea ca tocmai tu să fii catalogat ca având obsesii naționaliste, religioase. Trăim într-o epocă în care pe mine mă interesează ce ai, nu cine ești. Zi încă o dată după mine: „Eu nu sunt Ion!”. Foarte bine! Mai zi o dată! Vezi câtă muncă e ca să distrugi un popor?

Avionul se profila acum pe cerul senin al României. Din curtea unui țăran din Cășeu, un sat la

Respect pentru oameni și cărți

vreo câțiva kilometri de Dej, fu văzut de doi copii care se jucau cu o minge de cauciuc fără să se lase biruiți de căldura aceea de foc a sfârșitului de iunie. Amândoi se opriră din joacă și fluturară mâna dreaptă în semn de bun sosit. Așa fuseseră învățați de părinți și părinții de bunici: să primească, să fie bune gazde, să poftească la masă, să ofere ce-i mai bun, să nu se simtă străinul străin, ci prieten, rudă, neam.

Capitolul 2

Personalul care întârzie nejustificat. Un pachet de la București. „Pasărea cu lumină în plisc”

În timp ce avionul efectua cursa specială Bruxelles-Bucarest, pe peronul gării orașului de pe malul stâng al Dunării lumea începuse să devină nerăbdătoare. Trenul personal plecat din București avea deja o întârziere de o oră și jumătate și nu se mai anunța nimic prin stație. Înghesuială, băgăjărie și zarvă multă, ca la piață. O zăpușeală teribilă se întindea pe luciul liniilor de cale ferată și izbea cu putere aerul, proiectându-l forțat în spațiile aproape inexistente dintre oameni. Mirosea a ulei încins. O locomotivă de manevră chiui prelung și trecu înspre triaj pufăind, determinându-i pe cei care așteptau pe linia trei să se ridice de pe bănci și să înjure nervos. Cine dădea socoteală pentru întârzierile acestea nejustificate?

Era sfârșitul lui iunie 1992 și lumea vorbea vru-te și nevrute. Ceva nu mergea. Așteptările fuseseră mari, iar împlinirile inexistente (sau false?). E greu să ai răbdare cu personalul, într-o perioadă în care se impune un alt ritm. Parcăăștia din fruntea țării nu văd că se impune un alt ritm, dar trăiesc tot